

El dietari de Jordi Llavina

TABAC DE REGALIA

Sopa de brots de bambú

Catalans, catalanes... Fa uns quants dies, vaig publicar una anotació al facebook que va dur una mica de cua. És la que segueix: "Curiosa espècie humana, aquesta que formem els catalans! Amb aquells aires insofribles de superioritat que tenim de vegades, diem pestes d'aquest pès-sim, funest, vomitiu i execrable exercici de caspa filmada que és l'anunci del sorteig de la rifa espanyola d'enguany. En canvi, molts components d'aquesta espècie es deuen emocionar amb les versions hilarants del disc de la Marató, i, fins i tot, potser no s'arriben a enrojolar del tot amb la penosa versió del tema de *Cinema Paradiso* amb què ens obsequien cada dia a La Nostra, per a dissort de les nostres oïdes. Si un dia som independents, cosa que anhelo, caldria que ens ho comencéssim a fer mirar. Una mica més de rigor i de bon gust, sisplau!"

De seguida van sortir els admiradors de la versió de Santiago Auserón del tema de *Cinema Paradiso*, que em fotien a caldo, i els amants, en general, de la cosa catalana com a raó universal i immutable, que també.

Nadala 2013. Des de fa quaranta-set anys, la Fundació Carulla edita una nadala que és, de fet, una publicació monogràfica sobre un tema d'interès històric o actual, d'un centenar de pàgines.

La d'aquest any 2013 s'ha dedicat als castells, i, entre els entesos que hi han col·laborat amb treballs molt valuosos, hi ha els penedesencs —i col·laboradors d'aquest setmanari— Pere Ferrando, autor d'una panoràmica històrica del fenomen casteller, i Joan Cuscó, que ha abordat el tema de la música en els castells. La nadala es pot trobar a les llibreries, i no tinc cap mena de dubte que, a partir d'ara, ja constitueix una referència ineludible de la literatura castellera.

Damià Bardera, Quico Mestres i un servidor de vostès | 3D8

Bardera. Fa quinze dies que no paro de presentar llibres. La novel·la de Pep Coll, *Dos taüts negres i dos de blancs* (Proa), l'assaig de Jorge Carrión, *Librerías* (Anagrama), tots dos a l'Odissea, i ahir dimarts, al Foment Vilanoví, *Els nens del sac*, de Damià Bardera (El Cep i la Nansa).

Crec que m'estic convertint en un dels lectors més fidels de l'amic Bardera, que escriu amb una gràcia ben particular (és un descarar antològic, i un, com diu ell mateix, anarco-conservador), i que, llibre rere llibre —i sempre són llibres de relats o de contes—, va construint una Obra amb majúscules. En Damià té una certa propensió al grotesc, a l'excés, a la ganyota literària: personatges que perden parts del cos, perquè els les mutilen o perquè, ras i curt, els decapiten; gent que fa coses molt rares... Però aquesta incompleció corporal no és sinó un reflex de la incompleció moral o psicològica. I aquesta raresa no és sinó reflex de la raresa de la vida. Els nens de Bardera no són portadors de tendresa, sinó gèrmens de la barbàrie que, tant sí com no, acabaran desenvolupant en l'edat adulta. El de Viladamat escriu molt bé, d'una manera molt polida i gens donada a l'incís descriptiu dels replecs psicològics dels seus protagonistes. Apunteu-vos-el, que val molt la pena.

Un conte de Bardera. En podria triar vint més, però he optat per aquest perquè és breu i, això no obstant, em sembla molt representatiu tant de l'univers de l'autor com del seu estil. Es titula "Un acte reflex".

Em vaig morir al ventre de la mare, un dia d'estiu al pic del migdia. Encara me'n recordo. Feia molta calor i vaig quedar-me eixut, arrugat com una pansa. Però ella ni se'n va adonar. Va continuar explicant a les amigues com jo li ventava coces. Però es tractava d'un acte reflex: un parell de cops al dia —de bon matí i a mitja tarda— se m'accionava el genoll i li fotia coça al ventre. No va sospitar mai que m'havia mort dins seu. Ni tan sols quan em va parir a l'hospital i els metges li van dir: "El seu fill és mort, senyora". Ni tan sols aleshores.

Zapatero. És un home que, malgrat la seva erràtica contribució a la política universal, sempre m'ha caigut força bé. Ara bé, quan avui dimecres, a la Tvtrés, presentant el seu llibre, ha dit que el referèndum fóra "l'abdicació de la política", m'ha caigut rodó als peus. I dubto que se n'aixequi mai més.

Parlant de TV3: he vist que la Mònica Terribas té, com a col·laborador, Cristian Segura, periodista de l'ARA. La cosa endogàmica catalana no té fronteres!

Bai Juyi. Com que, amb la política, més aviat hi prendriem mal, val més que torni a la poesia.

El meu amic Marcel Riera acaba de treure unes *Versions*

de Bai Juyi, poeta xinès del segle IX de la nostra era, que estan la mar de bé (LaBreu edicions).

Fixeu-vos com el poeta descriu la vellesa: "Ens fem vells, tots dos junts, així doncs preguntem-nos: / la vellesa, com

és? L'ull, apagat, es tanca / abans que es faci fosc i el cap, de tan ociós, / és migdia i encara està despentinat". Ara llegiu la seva particular recepta gastronòmica a base de brots de bambú: "Poso els rebrots / en un bol de terrissa, i afegeixo / arròs i els escalfo. La seva pell / emporprada es clivella com si fos / un brodat antic, i la seva nova / pell blanca es bada talment una perla". Quina finor!

El poeta xinès Bai Juyi (772-846) | 3D8

Espanya contra Catalunya. Segurament els organitzadors del simposi historiogràfic no podien comptar que els sortís una campanya publicitària tan eficaç (i de franc), tan rodona! Ni podien preveure que els hi ajudaria tant la diligent Alicia Sánchez-Camacho, que cada dia està més incommensurable en el seu paper de bufó major del regne. A parer meu, la Camacho, després de la vergonya putrefacta de la Camarga, hauria de callar irremissiblement i inequívoca.

No entenc per què hi ha tanta gent que s'escandalitza, amb aquest títol. Com, en el seu moment, no vaig entendre per què tanta gent s'escandalitzava amb el títol d'un assaig de l'inefable Arcadi Espada, *Contra Catalunya*. En definitiva, jo crec que es tracta de la inveterada manca de cultura democràtica espanyola i catalana. Ens prenem els mots al peu de la lletra, molt abans que aquests mots despleguin tot el seu discurs. Aquí cremem l'enemic i, després, si de cas, li exigim raons.

Ciència. No n'hi ha un pam de net. Llegeixo a *El País* d'avui dijous un article de Randy Schekman, biòleg nord-americà que enguany ha guanyat el Nobel de Medicina, que diu que les revistes científiques es mouen per grans interessos, i que no publiquen els treballs millors sinó els més cridaners. "Els incentius de les publicacions deformen la ciència igual que les primes amb la banca". O sigui que capçaleres tan prestigioses com *Nature*, *Cell* o *Science* especulen. Com diria ma mare: "No gaire, no!"